

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΡΙΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν τελευταίαν Κτηνοτροφικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ἀργίου. Ἡ μαμά. — Κίτταξε, Κατινούλα, τί παχὺ, τί ὠραῖον, τί θαυμάσιον ποὺ εἶνε ἐκεῖνο τὸ κριάρι! Δίκαια ἐπῆρε τὸ πρῶτον Βραβεῖον!

Ἡ Κατινούλα. — Ἀρ' οὐ το λέγεις, τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ ποὺ εἶνε, μαμά, αὐτὸ τὸ κριάρι; Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε!

Ἡ μαμά. — Μπα! πῶς γίνεται αὐτό; Μπροστά σου εἶνε, καὶ δὲν τὸ βλέπεις κοντινὰ κριάρι; Τὸ βλέπετε τουλάχιστον εἰς ἄλλοι;

Δηλώσεις. Τοῦ λοιποῦ αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 267.)

Ἐπάρχει ἀκόμη καὶ ἄλλος λόγος, ὁ ὅποιος μοῦ φαίνεται πειστικώτερος. Ἡ κοουσεσ βεβαίως νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸ νικέλιον, τὸ ὠραῖον ἀργυρόχρουν μέταλλον, τὸ ὅποιον οἱ Βέλγοι εἶχον κατ' ἀρχάς τὴν λαμπρὰν ἰδέαν νὰ χρησιμοποιήσουν διὰ τὰ μικρὰ νομίσματα τῶν ἰδίων ἰδίων ἐμιμήθημεν καὶ ἡμεῖς τελευταῖον, ὅπως ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τοὺς πολὺ ἐνοχλητικὸς ὀδοῦς, οἱ ὅποιοι ρυπαίνουσι τοὺς δακτύλους μας. Ὁ σίδηρος λοιπὸν τῶν ἀερολίθων περιέχει πάντοτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ νικέλιον, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εὐρίσκειται εἰς τὸν σίδηρον τῶν μεταλλείων, τὰ δὲ ἀντικείμενα τὰ εὐρεθέντα εἰς τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι τῆς βορείου Εὐρώπης ἀφήκαν ἔχνη τῆς διαβάσεώς των, τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, τὰ ὅποια εἶνε τὰ πρωτογενῆ προϊόντα βιομηχανίας πολὺ χονδροειδοῦς, περιέχουσιν ἐπίσης πάντοτε νικέλιον. Κάποιος ἐπὶ παραδείγματι χημικὸς τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν σίδηρον τῶν καμακίων καὶ τῶν μαχαίριων, τῶν εὐρεθέντων πρᾶ τῶν Ἐσκιμώων τοῦ Βαφφινείου κόλπου, νικέλιον, καὶ συνεπέστηεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ ὁ σίδηρος τούτων ἔχει οὐρανίαν τὴν καταγωγὴν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μετὰ τὰ σιδηρὰ ἀντικείμενα τῶν ἀρχαίων Εὐρωπαίων, οἱ ὅποιοι βεβαίως δὲν θὰ ὑπερέβαιναν τοὺς σημερινούς Ἐσκιμώους.

Μακρὸν βλέπεις ἕκαστα λόγον διὰ τὸν σίδηρον τῶν ἀερολίθων τῶρα δὲ θὰ σοῦ εἴπω καὶ τὴν αἰτίαν.

Σοῦ ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, ὅτι οἱ ὄγκοι τοῦ σιδήρου τῶν ἀερολίθων ἔχουν κατὰ μέρη λιθώδεις τινὰς οὐσίας. Συμβαίνει πολλακίς αἱ λιθώδεις οὐσίαι νὰ ἐπικρατοῦν, καὶ τότε βεβαιούμεθα ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ πολλὰ σώματα γνωστὰ εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἀσβεστός, πυρίτιον, ἀργίλλιον, σόδα, πῦρ, θειόν, φωσφόρον, καὶ ἄλλα· καὶ τὰ σώματα ταῦτα εἶνε ἠνωμένα πρὸς ἄλληλα ἀκριβῶς ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας λίθους, μόνον ὅτι πάντοτε ὁ σίδηρος ἐπικρατεῖ. Παρατηροῦμεν δὲ πικνὸς εἶδους ἐνώσεις τοῦ σιδήρου, καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἀστρίδια, τῶν ὀπίων δείγματα ἔχομεν, συνίστανται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ σίδηρον.

Τὸ ἴδιον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὸ μέγα ἄστρον, — μέγα ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὰ, — τὸ ὅποιον μᾶς φέρει.

— Τί! καὶ ἡ Γῆ μας ἐπίσης εἶνε ὄγκος ἀπὸ σίδηρον;

— Ἀναμεμιγμένον ἐννεύεται μετὰ ἄλλας οὐσίας, ὅπως αἱ ἀερολίθοι· ἀλλὰ πολλὰ πράγματα μᾶς παρέχουσι τὸ διδόμενον νὰ θεωρῶμεν τὸν σίδηρον ὡς τὸ κύριον συστατικὸν τῆς Γῆς. Τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν, εἴτε κίτρινον εἶνε, εἴτε ἐρυθρὸν, εἴτε τερροχρουν, εἴτε μέλαν, πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸν σίδηρον ὀφείλει τὸ χρῶμα του· αὐτὸς ἐπίσης ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς λίθους, τὰ δὲ μεταλλεύματα του εἶνε κατὰ πολὺ ἀφθονώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀδύνατον νὰ σοῦ εἴπω ὅλους τοὺς λόγους, ἰδίως δὲν δύναμαι νὰ σοῦ κάμω λόγον διὰ τὸ εἰδικὸν βᾶρος τῆς Γῆς, τὸ ὅποιον διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω θὰ ἔχρησάτο μὴν πολλὴν ὥραν. Ἐκ σοῦ εἴπω μόνον ὅτι τὸ βᾶρος τῆς Γῆς εἶνε κατὰ τι με-

γαλῆτερον τοῦ μέσου, μεταξὺ τοῦ βάρους τοῦ σιδήρου καὶ τῆς λιθώδους σιτιβάδος ἢ ὅποια περικαλύπτει τὴν σφαιραν μας. Δηλαδή, ἂν εἰς πελώριον ζυγὸν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσωμεν ἀπὸ τὴν μίαν πλάστιγγα δύο σφαιρας ὡς ἡ Γῆ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἄλλος τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὴν μίαν σιδηρὰν καὶ τὴν ἄλλην λιθίνην, ἡ πρώτη πλάστιγγὴ θὰ ἔκλινεν ὀλίγον μόνον. Αὐτὸ ἀπεδεικνύει ὅτι ὁ καθαρός σίδηρος ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ σχεδὸν μέρος τῆς μάζης τῆς Γῆς.

Τελευταῖα παρατήρησις, ἡ ὅποιον μοῦ φαίνεται πειστικώτερα ἀπὸ ὅλας: Ἡ Γῆ εἶνε μέγας μαγνήτης, καὶ μόνον ὁ σίδηρος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μαγνητίζεται. Ἄλλοτε ὁμοίως πλέον θὰ σοῦ εἴπω περισσότερα περὶ τῶν μαγνητῶν.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν διαττόντων καὶ τῶν βολιδῶν σύγκεται ἀπὸ τὰ ἴδια πράγματα μετὰ τὴν Γῆν, μήπως ἔχει καὶ τὴν ἰδίαν καταγωγὴν μετὰ τὴν Γῆν;

— Ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀγαπητέ μου, ἤθελα νὰ καταλήξω καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ὁμιλῶ τὴν ὥραν περὶ τῶν ἀερολίθων ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ σοῦ εἴπω πολλὰ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

Ἀρχοῦν ὅμως ὅσα εἰπόμεν σήμερον. Ἀῦριον πλέον θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς κομήτας. Σοῦ ἀρέσει;

— Βεβαίως· ἐσκεπτόμην μάλιστα νὰ σοῦ ἐρωτήσω δι' αὐτούς.

— Ἀῦριον λοιπὸν διὰ τοὺς κομήτας.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

« Προχθές, θείτσα, ἤκουσα νὰ λέγουν διὰ τὸν οἶνον τοῦ κομήτου. Τί οἶνος εἶνε αὐτός;

— Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔχει ὁ οἶνος τοῦ 1811. Ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἦτο πολὺ θερμὸν, καὶ ὁ παραχθὴς τότε οἶνος ἦτο τὸσον καλός, ὥστε ἔμεινεν ὀνομαστός καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ κομήτου, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸ ἐπίσης τὸ ἔτος ἐν πλήρει, ἡμέρα, ἐφαίνετο κομήτης, τοῦ ὅποιου ἡ οὐρὰ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τῶν ἀστρονόμων εἶχε μήκος 190 ἑκατομμύρια χιλιάμετρα.

— Καὶ πόσον μέγας ἦτο ὁ κομήτης διὰ νὰ ἔχη τὸσον μακρὰν οὐρὰν;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμη. Αἱ μεγάλαι οὐραὶ τῶν κομητῶν δὲν εἶνε, ὅπως τῆς γατας καὶ τοῦ σκύλου, προέκτασις τοῦ σώματός των. Τουναντίον αὐτὸς ὁ κομήτης ἀργότερον αὐξάνεται ἀπὸ τὴν ἕλην των, καθ' ὅσον σύρει αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν.

Ἐπειτα ὅλοι οἱ κομήται δὲν ἔχουν οὐρὰν· μερικοὶ φαίνονται ὡς μικρὸν στρογγυλὸν νέφος μετὰ ἐν λάμπτον σημεῖον εἰς τὸ μέσον. Αὐτὸ τὸ σημεῖον ὀνομάζεται πυρὴν τοῦ κομήτου, τὸ δὲ νέφος λέγεται νεφέλωμα· οἱ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι τὸ ὀνόμαζον κόμηην, καὶ δι' αὐτὸ τὰ σώματα ταῦτα ὀνομάσθησαν κομήται.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.]

Η'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΑΙΜΑΡΓΟΣ

Τὸ μεσημέρι, οἱ Φασουλάκιδες δὲν σχολάζουν, ἀλλὰ πέρνουν ἀπὸ τὸ σπιτί καθέννας τὸ πρόγευμά του μέσα εἰς τὸ καλάθακι του, καὶ τρώγουν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μητέρα τοὺς βάζει ὠραῖες φρυγανιές, ἀλειμμένες με βούτυρο φρέσκο καὶ με μαρμελάτα ἀπὸ κυδῶνι ἢ ἀπὸ θερύκοκο ἢ ἀπὸ μῆλο· μὰ κάτι φρυγανιές, ποὺ εἶνε ἀλήθεια νὰ γλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλά σου! Τοὺς βάζει ἀκόμη κανέν αὐγούλι ψημένο καὶ ὄχι πολὺ μελάτο, γιὰ νὰ μὴ χύνεται. Τοὺς βάζει ἀκόμη κεράσια, ἀχλάδια, σταφύλια, ἢ καρύδια καὶ σταφίδα ξερή, ὅταν εἶνε χειμῶνας καὶ δὲν ὑπάρχουν φρούτα τῆς ὥρας.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα, ἅμα ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι, τρέχουν οἱ Φασουλάκιδες ἔστα καλάθακια τους, τὰ ἀνοίγουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν: Οὔτε φρυγανιά μέσα, οὔτε αὐγὸ, οὔτε φρούτο, οὔτε τίποτα!

Μπα! Ποιὸς τάφαγε; Μήπως τὰ ἔφαγε ὁ Κέρβερος, τὸ σκυλάκι; Τέσ φρυγανιές μπορεῖ νὰ τες ἔφαγε· ἀλλὰ τὰ φρούτα; Ὁ Κέρβερος δὲν ἀγαπᾷ τὰ φρούτα... Α, σταθῆτε! Μήπως οἱ σφήκες ἔφαγαν τὰ κεράσια;

Καλὲ τί Κέρβερος καὶ σφήκες! Δὲν βαρμεύετε; Ὁ Φασουλάκης! Ὁ χαριτωμένους μας ὁ Φασουλάκης τὰ ἔφαγεν ὅλα! Μάλιστα, αὐτός! Βρῆκε τὴν εὐκαιρία, βγήκε ἔξω χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν, καὶ ἕνα-ἕνα ἀδειασεν ὅλα τὰ καλάθακια τῶν ἀδελφῶν του!

— Ἐοὐ τὰ ἔφαγες! τοῦ φωνάζει ὁ πρωτόκοκος Φασουλάκης· καὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ δασκάλου, γιὰ νὰ μὴ δεῖρη ἀδικὰ τὸν Κέρβερο!

— Ψέμματα! ποιὸς σου τῶπε πῶς τάφαγα ἐγώ; Νά, ἐγὼ τώρα τρώγω τὰ δικά μου! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Φασουλάκης.

— Κάμε ὄρκο!

— Ἡ μητέρα μοῦ εἶπε νὰ μὴν κάνω ὄρκους!

Πιστεύουν τὸν λαίμαργον, τὸν ἀφίνουν αὐτὸν καὶ κτυποῦν τὸν κακομοῖρην τὸν Κέρβερον, τὸν ἀθῶον.

Ἀλλὰ δὲν γίνεται ποτὲ κανένα κρυφόν, ποῦ νὰ μὴ φανερωθῇ. Ὁ μικρὸς Φασουλάκης ἐστομάχισσε, καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια ἡμέρα ἐπέσεν ἀρρωστος. Ἔτσι ἐπροδόθη καὶ ἐτιμωρήθη.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

[J. Macé] Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

